Súd:	Krajský súd Nitra
Spisová značka:	25Co/18/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu:	4609200356
Dátum vydania rozhodnutia:	25. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Dušan Harbuta
ECLI:	ECLI:SK:KSNR:2013:4609200356.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Harbutu a členov senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci navrhovateľky: I. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y., A. XXXX/X, zastúpenej JUDr. Vladimírom Vaňom, advokátom so sídlom v Galante, Hodská 1277, proti odporcovi: Nemocnica Topoľčany, nezisková organizácia v likvidácii so sídlom Pavlovova 17, 955 20 Topoľčany, IČO: 37 971 981, likvidátor Plamen Todorov Slavov, zast. JUDr. Jánom Sitarčíkom, advokátom so sídlom v Lučenci, Dr. Herza 20, o zaplatenie peňažnej náhrady vo výške 497.908,78 eura s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 13. novembra 2012 č. k. 4C/14/2009-267, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľka sa návrhom došlým súdu 21. 01. 2009 domáhala proti odporcovi zaplatenia 497.908,78 eura (predtým 15 miliónov Sk) s 8%-nými úrokmi z omeškania ročne od 16. 12. 2006 do zaplatenia na tom základe, že jej syn Z. O. dňa XX. XX. XXXX utrpel zranenie, keď ho spolužiak S. N. pichol štetcom do oblasti pravých rebier, v dôsledku čoho bol hospitalizovaný u odporcu a na základe nesprávnej liečby a neodborného postupu zamestnancov odporcu došlo u jej syna dňa 16. 12. 2006 ku krvácaniu s následkom smrti. Podľa zistenia Úradu pre dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti nebola Z. poskytnutá zdravotná pomoc v súlade so zákonom, za čo odporcovi bola uložená sankcia vo výške 1.000.000,- Sk, ktorú odporca uznal a uhradil a svoj návrh opiera o ustanovenie § 11 Občianskeho zákonníka, pretože úmrtím syna došlo u nej k vážnemu zásahu do rodinného života, ktorý je nenapraviteľný a neodstrániteľný. Medzi navrhovateľkou a jej synom bol veľmi dobrý vzťah, pričom išlo o jej jediné dieťa a stratou syna došlo u navrhovateľky k výraznému zníženiu kvality života, ako aj ďalšieho rozvoja jej osobnosti. Keďže následky tohto zásahu na strane navrhovateľky sú nereparovateľné a neprichádza do úvahy morálne zadosťučinenie, ale iba nemajetková ujma, túto si navrhovateľka vyčíslila na sumu 497.908,78 eura.
Odporca s podaným návrhom nesúhlasil s tým, že výška náhrady je neúmerne vysoká, pričom poukazoval na skutočnosť, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním zamestnancov odporcu a smrťou maloletého Z. O.. Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou nie je odborným orgánom, a teda jeho rozhodnutie nemôže byť podkladom pre rozhodnutie súdu, nakoľko tento orgán iba skúma postup a správnosť vedenia zdravotnej dokumentácie u zamestnancov odporcu, avšak neskúma príčinu smrti ani príčinnú súvislosť medzi konaním zamestnancov odporcu a smrťou pacienta.

Súd prvého stupňa v poradí druhým rozsudkom z 13. 11. 2012 č. k. 4C/14/2009-267 (IČS: 4609200356) takto rozhodol:
„Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke sumu 20.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
Vo zvyšku súd návrh zamieta.

Odporca je povinný zaplatiť na účet tunajšieho súdu súdny poplatok v sume 1.200 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
O náhrade trov konania rozhodne súd do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“

Súd v odôvodnení uviedol, že vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľky, svedkov-lekárov: P. M., O. D., K. Z., O. E., S. D., znaleckými posudkami znalcov z odboru hematológie a transfuziológie, z traumatológie, Znaleckého ústavu Univerzity P. J. Šafárika v Košiciach, protokolom ÚDZS č. 990/2006, zdravotnou dokumentáciou zomrelého pacienta, obsahom spisu súdu sp. zn. 4C/115/2008, rozhodnutím ÚDZS z 21. 02. 2007, uznesením KR PZ Nitra z 30. 03. 2009 a ďalšími písomnými dôkazmi.

Na základe predchádzajúceho, ako aj doplneného dokazovania dospel súd k záveru, že návrh navrhovateľky na zaplatenie nemajetkovej ujmy z titulu ochrany osobnosti je dôvodný. Je nesporné, že syn navrhovateľky, ktorý bol hospitalizovaný v zdravotníckom zariadení odporcu a ktorému zamestnanci odporcu poskytovali zdravotnú starostlivosť, zomrel dňa 16. 12. 2006, pričom odporca nesie zodpovednosť za poskytovanie zdravotníckych služieb svojimi zamestnancami v zmysle § 420 ods. 2 OZ. Je pravdou, že synovi navrhovateľky bolo spôsobené ublíženie na zdraví inou osobou, ktorá bola za svoje konanie trestne stíhaná, avšak zdravotný stav syna navrhovateľky po hospitalizácii v zdravotníckom zariadení odporcu dňa 06. 12. 2006, po operácii a následnej liečbe bol stabilizovaný a dokonca sa uvažovalo o prepustení pacienta do domáceho liečenia a napriek tomu dňa 14. 12. 2006 došlo k náhlemu zhoršeniu jeho zdravotného stavu, ktorý skončil až úmrtím dňa 16. 12. 2006. Trestné stíhanie voči zamestnanom odporcu bolo síce zastavené, ale aj v odôvodnení zastavujúceho uznesenia polície je konštatované pochybenie zo strany lekárov, ako aj zdravotného personálu poskytovateľa zdravotnej starostlivosti pri stanovenom liečebnom postupe a táto skutočnosť vyplýva aj zo znaleckého posudku prof. S.. K. H., DrSc., ktorý podávanie heparínu Fraxiparín pacientovi Z. O. považuje za sporné a nie nevyhnutné, i keď podávanie tohto lieku nebolo priamou príčinou vzniku masívneho krvácania vedúceho k výpadku životných funkcii a taktiež znalecký posudok č.33/2007 znaleckého ústavu Univerzity P. J. Šafárika v Košiciach upozorňuje na podávanie zvýšených dávok Fraxiparínu, čo mohlo vyvolať recidívu krvácania z poraneného miesta na pľúcach a na nesprávne poskytnutú zdravotnú starostlivosť pri náhlom zhoršení zdravotného stavu pacienta. Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zistil tiež v rámci svojho vyšetrovania nesprávny postup pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, pri náhlej strate vedomia pacienta s tým, že resuscitácia mala byť zahájená okamžite na mieste a táto skutočnosť vyplýva aj z výpovede svedka S.. S., ktorý poukázal na problémy s resuscitáciou v dôsledku nedostatočnej odbornej spôsobilosti zdravotníckeho personálu. Aj po doplnení dokazovania opätovným výsluchom svedkov S.. O., S.. S., S.. K. a výsluchom svedka S.. O. mal súd za preukázané, že nie je možné jednoznačne zaujať stanovisko, že pracovníci odporcu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti využili všetky dostupné medicínske možnosti na záchranu života pacienta a že by úplne bezchybne postupovali pri náhlom zhoršení zdravotného stavu pacienta, i keď je pravdou, že ani pitva nepreukázala pôvod náhleho krvácania a nedá sa vylúčiť, že ani v prípade bezchybného zásahu pracovníkov odporcu by došlo k záchrane života pacienta, čo vo svojej výpovedi konštatoval svedok S.. S.. Vykonané dokazovanie nasvedčuje tomu, že po prijatí pacienta a následnej stabilizácii jeho zdravotného stavu neboli zo strany pracovníkov odporcu použité všetky vyšetrovacie metódy okrem štandardných vyšetrovacích metód, čo potvrdil svedok S., a teda tieto ďalšie vyšetrovacie metódy mohli prípadne odhaliť všetky nástrahy súvisiace s charakterom zranenia pacienta a na základe týchto vyšetrení by sa pri súčasnej úrovni zdravotníckej starostlivosti dalo predísť náhlemu zhoršeniu zdravotného stavu, ktoré viedlo až k smrti pacienta. Okrem toho aj v závere znaleckého posudku č. 33/2007 Univerzity P. J. Šafárika Lekárskej fakulty v Košiciach sa konštatuje, že krvácanie do dýchacích ciest s vysokou pravdepodobnosťou nebolo chirurgického pôvodu, avšak z pohľadu anestéziológie a intenzívnej medicíny ako problematické, uvádzajú vysokú dávku Fraxiparínu, ak bol tento vôbec indikovaný a nesprávne polohovanie pacienta pri objavení sa krvi v ústach pacienta - asfyxia, pričom dávka adrenalínu počas KPR bola príliš nízka a pacient mohol postupne krvácať a prehltávať krv do žalúdka. Pri prevoze do výťahu mohol zvracať krv, ktorou sa udusil. Priebeh základných hemodynamických parametrov a vývoj Hb a Htk však nenasvedčuje tomu, že by išlo o postupné straty krvi. Na základe takto vykonaného dokazovania mal súd za to, že na strane pracovníkov odporcu došlo k pochybeniu minimálne pri použití vyšetrovacích metód na komplexné zistenie zdravotného stavu pacienta a pri náhlom zhoršení jeho zdravotného stavu k nesprávnemu postupu pri oživovaní pacienta a to hlavne, pokiaľ ide o otázku včasného poskytnutia prvej pomoci a prevážania pacienta z jedného oddelenia na druhé.

Pri posudzovaní týchto dôkazov jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti, dospel súd k záveru, že zo strany zamestnancov odporcu bola synovi navrhovateľky poskytnutá nedostatočná zdravotná starostlivosť a nárok navrhovateľky na zaplatenie nemajetkovej ujmy je dôvodný. Pri svojom rozhodovaní súd vychádzal nielen z ustanovenia § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, ale aj čl.2 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 19 ods. 2 Ústavy SR s poukazom na § 4 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti.

Obsah práva na ochranu osobnosti upravený v § 11 OZ nadväzuje na komplex ústavou a medzinárodnými zmluvami zakotveného základu právnej úpravy všeobecného osobnostného práva, konkretizujúc ho. Zo znenia § 11 OZ vyplýva, že do rámca všeobecnej úpravy ochrany osobnosti patrí aj právo na súkromie. Obsah práva na súkromný život, ktorý je chránený, interpretoval v niektorých svojich rozhodnutiach, aplikujúc čl. 8 ods. 1 Dohovoru, Európsky súd pre ľudské práva a podľa názoru tohto súdu by bolo príliš reštriktívnym limitovať tejto pojem na "vnútorný kruh", v ktorom môže jedinec žiť svoj vlastný život podľa svojich predstáv a úplne z neho vylúčiť svet do tohto kruhu nezahrnutý. Rešpektovanie súkromného života musí taktiež zahŕňať do určitej miery aj právo vytvárať a rozvíjať vzťahy s ostatnými ľudskými bytosťami.

Občiansky zákonník pre prípad neoprávneného zásahu do osobnosti fyzickej osoby vymedzuje tri prostriedky občianskoprávnej ochrany a to žalobu zadržovaciu, odstraňovaciu a satisfakčnú. Z ustanovení § 11 a § 13 OZ vyplýva, že ak môže byť nemajetková ujma osobnosti postihnutej fyzickej osoby primerane vyvážená niektorou z foriem morálneho zadosťučinenia, poskytnutie príslušnej morálnej satisfakcie treba uprednostniť. Len v tých prípadoch, kde došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere a kde intenzita tohto zásahu nie je primerane napraviteľná inými právnymi prostriedkami, treba považovať za opodstatnené a spravodlivé priznanie zadosťučinenia v peniazoch. Podľa názoru súdu ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré boli citované, dávajú oporu pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy pozostalým za zásah do ich osobnosti v dôsledku smrti blízkej osoby. V prípade navrhovateľky došlo jednoznačne k zásahu do jej osobnostného práva tak, že bola narušená celistvosť rodiny, zasiahnuté bolo do jej súkromného a rodinného života, pričom následky sú trvalé a neodstrániteľné, keď ochudobnenie navrhovateľky v citovej oblasti je nenapraviteľné. O to skôr, že z okolností celého prípadu je zrejmé, že navrhovateľka sama po rozvode manželstva od roku 1996 vychovávala syna a tento bol jej jediným dieťaťom, a preto citové väzby navrhovateľky k synovi boli o to silnejšie. Navrhovateľka je do budúcnosti ochudobnená o rodinný život a tieto citové väzby, keďže smrťou syna stratila jeho lásku a radosť s ním prežívanú. Vzhľadom na tento intenzívny zásah do súkromia navrhovateľky, spôsobenú citovú ujmu je nárok navrhovateľky odôvodnený, pričom pre určenie výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch sú stanovené dve kritéria, z ktorých musí súd vychádzať a to závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Výška peňažnej náhrady je predmetom voľnej úvahy súdu, pričom súd musí prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva a to jednak vo vzťahu k postihnutej osobe, a jednak vo vzťahu k subjektu, ktorý neoprávnený zásah spôsobil. Poskytnutie takej zdravotnej starostlivosti odporcom synovi navrhovateľky, ktorého dôsledkom bola jeho smrť, s následným ďalším dôsledkom a to zásahom do osobnostnej súkromnej sféry navrhovateľky, je bezpochyby takým z porovnateľných aspektov pre priznanie práva na nemajetkovú ujmu v peniazoch, aký § 13 ods. 2 OZ predpokladá. Následky tohto zásahu do súkromia navrhovateľky sú nereparovateľné, náhrada nemajetkovej ujmy, ktorá navrhovateľke vznikla, môže však, poskytnutá v peniazoch, aspoň prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu, čo uvedené je napokon aj jej zmyslom. Občiansky zákonník maximálnu ani minimálnu výšku zadosťučinenia neupravuje a uvádza iba, že zadosťučinenie musí byť primerané a rozhodujúca je závažnosť ujmy, ako aj okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu došlo. Zmyslom zadosťučinenia nie je byť zábezpekou, zdrojom obživy ani náhrady príjmu, a preto logicky nemôže viesť k neprimeranému obohateniu.

S prihliadnutím na skutočnosť, že na strane odporcu nešlo o úmyselné konanie a vzhľadom na povahu služieb poskytovaných zo strany odporcu, pri ktorých nie je možné nikdy vylúčiť, že aj pri úplne bezchybnom poskytovaní týchto služieb nedôjde k takému následku, ako v prípade syna navrhovateľky, súd dospel k záveru, že priznanie nemajetkovej ujmy v sume 20.000 eur je primerané a to aj s poukazom na rozhodnutia iných súdov v obdobných prípadoch, s ktorými mal súd možnosť sa oboznámiť (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva v prípade Kontrová v. Slovenská republika zo dňa 31. 05. 2007, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 6C/67/04, rozsudok Okresného súdu

Nitra sp. zn. 10C/142/2002 a rozsudok Okresného súdu Bratislava II. sp. zn. 11C/24/2008). Výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nemá byť ocenením hodnoty ľudského života, pretože tento má nevyčísliteľnú hodnotu, ale jej cieľom je len určitá satisfakcia za spôsobený zásah do súkromného a rodinného života navrhovateľky a nemôže teda na strane žiadateľa slúžiť na neprípustné obohacovanie a na druhej strane mať likvidačný charakter voči tomu, kto je na zaplatenie nemajetkovej ujmy zaviazaný. Suma 497.908,78 eura, ktorú požadovala navrhovateľka, je podľa názoru súdu neprimeraná charakteru a celkovému zmyslu tejto satisfakcie, a keďže výška nemajetkovej ujmy je na voľnej úvahe súdu, tak súd po zvážení všetkých okolností prípadu stanovil výšku nemajetkovej ujmy na sumu 20.000 eur, ktorú zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku do sumy 497.908,78 eura návrh ako nedôvodný zamietol a to aj v časti uplatnených úrokov z omeškania, nakoľko odporca sa nemohol dostať do omeškania so zaplatením nemajetkovej ujmy v zmysle § 517 ods. 2 OZ, pretože jej výška mohla byť stanovená len súdom na základe jeho voľnej úvahy.

Súd prvého stupňa o zaplatení súdneho poplatku rozhodol tak, že navrhovateľka je oslobodená od zaplatenia súdneho poplatku podľa § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 71/1992 Zb., a preto súd na zaplatenie súdneho poplatku v sume 1.200 eur (položka 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov) zaviazal odporcu podľa § 2 ods. 2 citovaného zákona.

O náhrade trov konania rozhodol súd tak, že o nej rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej podľa § 151 ods. 3 OSP, vzhľadom na to, že zo strany právnych zástupcov účastníkov môžu byť trovy právneho zastúpenia vyúčtované až po vyhlásení rozsudku.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca. Poukazoval na závery trestného vyšetrovania, v ktorom bolo vykonané aj znalecké dokazovanie viacerými znalcami z oblasti medicíny, z ktorých vyplýva, že odporca nepochybil liečebnými postupmi, ktoré by mohli mať za následok smrť pacienta Z. O.. Bolo zistené, že postup vykonaný lekármi a zdravotným personálom bol správny a nedošlo k pochybeniu. Potvrdila to aj prokuratúra, ktorá potvrdila správnosť rozhodnutia vyšetrovateľa polície.
Podľa názoru odporcu, príčinou smrti Z. O. bolo masívne krvácanie do ústnej dutiny tráviaceho ústrojenstva a dýchacieho ústrojenstva, čo malo za následok bronchospazmus a následné zlyhanie dýchania s následným nedokrvením mozgu, čo viedlo k smrti dňa 16. 12. 2006.
Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie alebo rozsudok zmeniť a návrh po doplnení dokazovania vo veci bronchospazmu zamietnuť.

Odvolací súd prejednal vec v dôsledku odvolania odporcu na odvolacom pojednávaní (§ 205 ods. 1 písm. f/, § 214 ods. 1 písm. d/ OSP); dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, a preto ho podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.
Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy (§ 11 OZ).

Ustanovenie § 13 cit. zákona, fyzickej osobe dotknutej v osobnostnej sfére dáva - okrem iného - právo požadovať z tohto dôvodu zodpovedajúce zadosťučinenie (a to, či už morálne alebo i majetkové).
Ide o dôležité rozvedenie a konkretizáciu článkov 7, 8, 10, 11, 13 a 14 Listiny základných práv a slobôd. V jednotnom rámci práva na ochranu osobnosti existujú jednotlivé dielčie práva, ktoré zabezpečujú občianskoprávnu ochranu jednotlivých hodnôt osobnosti fyzickej osoby ako neoddeliteľných súčastí celkovej fyzickej a psychicko-morálnej integrity osobnosti. K vzniku občianskoprávnych sankcií za nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 OZ musí byť ako predpoklad zodpovednosti splnená podmienka existencie zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu buď v porušení, alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálnej integrite, tento zásah musí byť neoprávnený (protiprávny) a musí byť zistená existencia príčinnej súvislosti medzi týmto zásahom a neoprávnenosťou zásahu.

Podľa § 15 OZ, po smrti fyzickej osoby patrí uplatňovať právo na ochranu jej osobnosti manželovi a deťom, a ak ich niet, jej rodičom.

Osoby podľa § 15 OZ môžu na súde s úspechom uplatňovať aj právo na peňažné zadosťučinenie, a to ako jeden z prostriedkov ochrany osobnosti zomretej fyzickej osoby.

Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, porušením práva na život jednej z nich môže dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Právo na súkromie totiž zahŕňa aj právo fyzickej osoby vytvoriť a udržiavať vzťahy s inými ľudskými bytosťami, najmä v citovej oblasti tak, aby fyzická osoba mohla rozvíjať a napĺňať vlastnú osobnosť. Protiprávne porušenie týchto vzťahov zo strany iného predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život. Podmienky pre vznik tohto sú splnené vo všetkých prípadoch neoprávnených zásahov do osobnostných práv, kedy sa zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 OZ nejaví ako postačujúce.
Rodinné väzby navrhovateľky-matky so synom, zomrelým pacientom, boli neoprávneným zásahom definitívne ukončené.

Podľa § 13 ods. 1 OZ, fyzická osoba má právo, najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1, najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa odseku 3 cit. ustanovenia, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Súd prvého stupňa uzavrel, že návrh na zaplatenie nemajetkovej ujmy z titulu ochrany osobnosti je dôvodný. Syn navrhovateľky Z. O., žiak základnej školy, bol hospitalizovaný v zdravotníckom zariadení odporcu a ktorému zamestnanci odporcu poskytovali zdravotnícku starostlivosť, zomrel 16. 12. 2006. Odporca nesie zodpovednosť za poskytovanie zdravotníckych služieb svojimi zamestnancami v zmysle § 420 ods. 2 OZ. Synovi navrhovateľky bolo spôsobené ublíženie na zdraví inou osobou, ktorá bola za svoje konanie trestne stíhaná, avšak zdravotný stav syna navrhovateľky po hospitalizácii v zdravotníckom zariadení odporcu dňa 06. 12. 2006, po operácii a následnej liečbe bol stabilizovaný a dokonca sa uvažovalo o jeho prepustení do domáceho liečenia. Napriek tomu dňa 14. 12. 2006 došlo k náhlemu zhoršeniu jeho zdravotného stavu, ktoré skončilo úmrtím 16. 12. 2006. Trestné stíhanie voči zamestnancom odporcu bolo síce zastavené, avšak podľa odôvodnenia tohto uznesenia bolo konštatované pochybenie zo strany lekárov, ako aj zdravotníckeho personálu poskytovateľa zdravotnej starostlivosti pri stanovenom liečebnom postupe.

Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou v rámci svojho vyšetrovania tiež zistil nesprávny postup pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pri náhlej strate vedomia s tým, že resuscitácia mala byť zahájená okamžite na mieste. Dokazovaním súd dospel k záveru, že pracovníci odporcu nevyužili všetky dostupné medicínske možnosti na záchranu života pacienta. Nasvedčuje tomu, že po prijatí pacienta a následnej stabilizácii jeho zdravotného stavu, neboli zo strany pracovníkov odporcu použité všetky vyšetrovacie metódy, okrem štandardných vyšetrovacích metód. Ďalšie metódy mohli prípadne odhaliť všetky nástrahy súvisiace s charakterom zranenia pacienta a na ich základe by sa pri súčasnej úrovni zdravotníckej starostlivosti dalo predísť náhlemu zhoršeniu zdravotného stavu, ktoré viedlo až k smrti pacienta.

Podľa súdu prvého stupňa na strane pracovníkov odporcu došlo k pochybeniu minimálne pri použití vyšetrovacích metód na komplexné zistenie zdravotného stavu pacienta a pri náhlom zhoršení jeho stavu k nesprávnemu postupu pri oživovaní pacienta a to hlavne, pokiaľ ide o otázku včasného poskytnutia prvej pomoci a prevážania pacienta z oddelenia na ďalšie oddelenie. Odporcovi bola Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou preto uložená pokuta 1 milión Sk rozhodnutím z 21. 02. 2007, ktorú odporca aj 11. 12. 2007 zaplatil. Okrem toho, od odporcu a rodičov S. N. v súdnom konaní sp. zn. 4C/115/2008 (OS Topoľčany) bola požadovaná náhrada nákladov spojených s liečením a pohrebom vo výške 69.336 Sk. Došlo k mimosúdnej dohode o uspokojení nárokov týmito subjektmi, a preto došlo k zastaveniu konania.

Pretože súd prvého stupňa rozhodnutie odôvodnil dostatočne zrozumiteľne, logicky a presvedčivo v súlade so zistenými skutkovými závermi a podrobne sa vyporiadal aj s právnym posúdením veci, odvolací súd jeho rozhodnutie ako vecne správne v celom napadnutom rozsahu potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa, lebo v rozhodnutí vo veci samej nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 224 ods. 4 OSP.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.